

(Συνέχεια εκ τού προηγούμενου)

ΕΣΥ πού μόνο ελεύθερα μπο-
ρείς κι' αναπνέεις, θά' έννοιω-
θης τόν' έαυτό σου δεμένο μαζί
μου, όταν θά μάθωνες πώς εί-
σαι ό πατέρας τού παιδιού μου.
Θά με μισώσες —νά, τó Ξέρο,
θά τó Ξανές αυτό και χωρίς νά
θέλεις— έξ' αίτίας τού δεσμού
αυτού. Θά σου φαινόνουν φρι-
χτή, θά με άπεχθανόνουν, ίσως
μονάχα για λίγες σφρες, ίσως
μονάχα για λίγες στιγμές, μά' έγώ
είμαι πολύ περήφανη και δέν θά
ήθελα ποτέ νά θολώσω, έστω και
για μία στιγμή, τή ζωή σου μ'
ένα σύννεφο.

Προτίμησα ν' αναλάβω όλα τά βάρη
έπάνω μου, παρά νά γίνω
βάρος σέ σένα. Έτσι έλιπα πώς
θά ήμουν ή μόνη άπ' όλες τις γυ-
ναίκες πού γνώρισες, τήν όποία θά
σκεφτόσουν μ' άγάπη και χωρίς
δυσάρεσσεια.

Μά, άλλοίμονο, ποτέ σου δέν με
οκέφτηρες και με Ξέχασες.
Δέν σέ κατηγορώ, πολυγατημένη μου,
δχι, δέν σέ κατηγορώ.
Συχώρεσέ με άν καιμιά φορά,
κάποια σταγόνα πικρίας κατα-
κυλάει άπ' τήν πένα μου, συχώρεσέ
με, Μην ξεχνάς, ότι τó παιδί
μου, τó παιδί μας, βρίσκεται εκεί
μπροστά μου πεθαμένο, κάτω άπ'
τις τρεμάμενες φλόγες των νεκρικών
λαμπάδων. Η άπέλπισία μου
είνε τόσο, ώστε συχνά σφίγγω τή
γροθιά μου και τήν ύψωνώ έ-
ναντίον τού Θεού, τόν όποιο άποκαλώ
έγκληματία. Τό μυαλό μου
έχει θολώσει κι' ή σήγχισις βασιλεύει
στις αισθήσεις μου.

Συχώρεσέ μου αυτό τó θρήνο,
Συχώρεσέ τον, Ξέρο άλλωστε,
ότι μέσα στό βάθος τής καρδιάς
σου είσαι καλός και πονετικός κι'
ότι δίνεις τή συνδρομή σου σ' ό-
ποιο σου τή ζητιά, έστω κι' άν
αυτός σου είνε Ξένος κι' άγνωστος.

Μά ή καλωσύνη σου είνε πολύ
περιεργή, είνε μία καλωσύνη άνοι-
χτή σ' όλους και καθέναν μπορεί νά
πάρη άπ' αυτή και νά γεμίση τά
ζέρια του.

Είνε μεγάλη, άπεράντα μεγάλη
ή καλωσύνη σου, μία, συχώρεσέ με
άν σου πώ πώς είνε λίγο τεμπέλι-
κη. Θέλει νά τήν πολιορκούν, νά
τής κάνουν έπιθέσεις. Τή βοήθειά
σου τή δίνεις μονάχα όταν σου τή
ζητούν, όταν σου άπειθύνουν μία
παράκληση. Και τή μοιράζεις, χω-
ρίς προτίμησι, τόσο στους δυστυχι-
σμένους, όσο και στους εύτυχισμέ-
νους.

Μιά μέρα, όταν ήμουν άκόμα
κοριτσάκι, είδα άπό τó φεγγίτι τι
έκανε για νά έλεηση ένα ζητιάνο,
πού σου χτύπησε τήν πόρτα. Τού
έδωσες άμέσως τήν έλεημοσύνη σου,
άρκετά γενναίωδωρη μάλιστα, πριν
άκόμα σου τή ζητήσει, μά' τού τήν
έδωσες με κάποια άνησυχία, με κά-
ποια βιασύνη, πού φανέρανε τήν
έπαθμία σου νά δής τó ζητιάνο νά
φείγη τó γρηγορότερο. Θά έλεγε
καινείς, βλέποντάς σε εκείνη τή
στιγμή, ότι φοβόσουν νά τόν κυ-
τάξεις στό μάτια. Αυτό τó φευγαλέο
τρόπο τής έλεημοσύνης σου,
αυτή τή δειλία σου, αυτό τó φόβο σου
σ' άκούσης τις εύχαριστίες
τού ζητιάνου, δέν θά ξεχάσω ποτέ.
Και γι' αυτό τó λόγο, δέν ά-
πειθύνθηκα ποτέ σέ σένα.

Είμαι βεβαία, τó Ξέρο πώς στην
περίπτωσι αυτή θά με βοηθού-
σες, έστω κι' άν δέν είχες τήν πεποι-
θήσι, ότι τó παιδί μου ήταν παι-
δί σου, θά με παρηγορούσες και
θά μου έδινες άφθονα χρήματα,
μά' όλα θά τόκωνες με τή μυστική
επιθυμία ν' απαλλάξεις τόν έαυ-
τό σου τó ταχύτερο άπό μερικές
δυσάρεστες φροντίδες.

Νομίζω μάλιστα πώς θά ζητούσες
άπό μένα νά σκοτώσω τó παι-
δί μου πριν άκόμα έρθει στόν κόσμο.
Κι' αυτό τó έτεραμ περισσότερο
άπό κάθε άλλο, γιατί ήμουν ίσχυή
νά τó κάνω, άραφού θά μου
τό ζητούσες έσύ.

Μά αυτό τó παιδί ήταν τó πάν για
μένα. Προσεχόταν άπό σένα.
Ήσουν έσύ ό ίδιος σκλαβωμένος
μέσα στό κορμί μου, δεμένος με
τή ζωή μου. Σέ κρατούσα επί
τέλους. Σ' έννοιωθα νά ήξαι και
νά μεγαλώνω μέσα στις φλέβες
μου. Θά σ' έτρεφα, θά σέ γαλουχού-
σα, θά σέ γέμιζα άπ' τά φιλιά μου
και τά χάδια μου, όταν ή ψυχή
μου θά φλογίζόταν γι' αυτά. Βλέ-
πεις, πολυγατημένη μου, για ό-
λους αυτούς τούς λόγους ήμουν
τόσο εύτυχισμένη, όταν έννοιωσα
πώς έκλεισα μέσα μου ένα παιδί
δικό σου!..

Μά άλλοίμονο, ή εύτυχία μου
αυτή ήταν γεμάτη άπό φρίκη και

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΣΒΑΪΤΚ

πώς κέρδιζα άρκετά άπό τήν
έργασία μου. Έξωρα λοιπόν καθ'
όλο τó διάστημα πού μεσολάβησε
μέχρι τού τοκετού μου, πουλώντας
μερικά κοσμημάτα πού είχα.

Μιά βδομάδα όμως πρό τού τοκετού,
ή πλύστρα μου έκλεψε άπ'
τό ντουλάπι μου μερικά χρήματα
πού μου άπόμειναν κι' έτσι άναγ-
κάστηκε νά καταφύγω στό
Δημόσιο Μαιευτήριο.

Έκει, εκεί πού μονάχα μέσ'
στην άπόγνωση τους καταφεύγουν
ή γυναίκες ή πού φτωχές, ή άποδοκιμα-
σμένες, ή έγκαταλελειμμένες
άπ' όλους, εκεί, μέσα στην πύ-
θη άφρασιτική άθλιότητα, ήθε
κόσμο τó παιδί μου, τó παιδί σου.

Πώς δέν πέθανα μέσα σ' αυτό
τό νοσοκομείο; Πώς δέν πε-
θαίνοντες καταφεύγουν σ' αυτό.
Όλα εκεί μέσα είνε Ξένα, τόσο
Ξένα. Όλες όσες κοιτόμαστε
έπάνω στό κρεβάτια του μένας
καταλόμαστε σάν Ξένες πού
δέν έχουν άλλο κοινό μεταξύ
τους, έκτός άπό τήν άθλιότητα.

Η άτμόσφαιρα των άθουσών
ήταν γεμάτη χλωροφόρμιο και
αίμα, κραυγές και στεναγμούς.
Υπέφερα κάθε έξευτελισμό πού
ύπέφεραν κι' ή γυναίκες τού
δρόμου πού βρισκότανσαν
έκει μέσα.

Υπέφερα άπερίγραπτα άπ' τόν
κινισμό των νεαρών γιατρών,
οί όποιοι, μ' ένα χαμόγελο
ειρωνείας, άνασπώνοντες τά
σεντόνια τού κρεβατιού και
χαϊδεούντες τó κορμί των
γυναίκων, με τó πρόσχη-
μα δήθεν τής έπιστημονικής
έξετάσεως.

Ό! μέσα σ' αυτή τήν άθου-
σα, ή βιολογισμένες γυναίκες
δέν σιναντούν παρά βλέμματα
πού τις τριπτούν σάν καρφιά
και δέν άκούν παρά λόγια
πού τις μαστιγώνουν.

Τό όνομά σου γραμμένο σέ
μία πινακίδα, είνε τó μόνο πρά-
γμα πού σου άπομένει άπ' τόν
έαυτό σου, γιατί τó κορμί σου
πού κοιτάται στό κρεβάτι,
δέν είνε παρά ένας σωρός
άπό σάρκες πού τόν ψαχουλεύουν
οί άδιάκριτοι κι' οί άναίδεις.

Ό! δέν Ξέρουν καθόλου ή
γυναίκες πού χαρίζουν
παιδιά στό σίγγυό τους,
μέσα στό ίδια τους τά
σπίτια, άνάμεσα στις τρυφε-
ρές τους φροντίδες, τι είνε
νά φέρνι κανείς στόν κόσμο
ένα παιδί, όταν βρίσκεται
μόνος στόν κόσμο, χωρίς
καμιά προστασία. Και
σήμερα άκόμα, όταν σινα-
ντάω σέ κανένα βιβλίο τή
λέξι

«κόλασις», οκέφτομαι άμέσως,
χωρίς νά θέλω, αυτή τήν
άθουσα, μέσα στην όποία,
ανάμεσα στις δυσάρεστες
μυρωδιές, στους στεναγμούς,
τά γέλια και τις θανάσιμες
κραυγές των σοριασμένων
γυναικών, ύπέφερα τόσα..

Συχώρεσέ με, συχώρεσέ με,
πολυγατημένη μου, πού σου
τά γράφω έλ' αυτά. Μά είνε ή
μόνη φορά πού τó κάνω,
δέν θά σου Ξαναμιλήσω ποτέ
πανά, ποτέ πανά.

Έπί έντεκα διόκληρα χρόνια
δέν σου είπα ούτε μία λέξι
και σέ λίγο θά σπατάσω για
πάντα. Πρέπει όμως νά σου
τό φωνάξω μία φορά, τί μου
στοίχισε αυτό τó παιδί, πού
ήταν ή εύτυχία μου και
πού τώρα βρίσκεται άγνω-
στο μ' εμένα. Αυτό τó παιδί
μ' έκανε νά λησμονήσω
όλες τις φριχτές ώρες πού
πέρασα ως ότου νά τó
φέρω στόν κόσμο, μέσ'
στό χαμόγέλό του, μέσ'
στή φωνή του, μέσα στην
εύτυχία μου. Μά τώρα πού
πέθανε αυτό, τó μαρτύριό
μου Ξαναξωνάνεψε και
νοιώθω τήν άνάγκη ν'
άλαφρώσω τήν ψυχή μου,
φω-νάζοντάς σου τó μία
φορά, μία μόνη φορά.

Μά δέν κατηγορώ σου τó
Θεό, πίπτε άλλο άπό τó
Θεό, ό όποίος θέλησε νά
μού έπιβάλλη τó φριχτό
αυτό μαρτύριο.

Δέν σέ κατηγορώ, σου τ'
δρακίζομαι, και ποτέ, στις
στιγμές τής όργής μου,
δέν έστράφηκα εναντίον
σου. Ούτε και στις στιγμές
πού τó κορμί μου στριφογύριζε
άπ' τούς πόνους τού τοκετού,
ούτε όταν

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΖΩΓΡΑΦΟΙ

Ο διδάσκαλος τού μεγάλου ζωγράφου Ραφαήλ, Πέτρο Περοντζίνιο.
(Αποπροσωπογραφία).

μπροστά στους νεαρούς γιατρούς φλογίζονταν από ντροπή, κάτω από τ' αδιάκριτα βλέμματά τους, ούτε τη στιγμή που η δούλη μου σπάραιζε την ψυχή, ποτέ δεν σε κατηγόρησα, ποτέ ένα παράπονο δεν ανέβηκε στα χείλη μου έναντί σου. Ποτέ η αγάπη μου για σένα δεν λιγότερε από την πίστη μου για τ' αμαρτήριά μου. Σ' αγάπησα πάντοτε και πάντοτε εύλογησα την ώρα που σε γνώρισα. Κι' αν ήμουν αναγκασμένη να ζούσφερό άκοσμα μία φορά τις ώρες αυτές του μαριερίου, κι' αν ακόμα ήξερα από πριν τί θα υπέφερα, ποτέ δεν θ' αρνιόμουν, όπως δεν θ' αρνιόμουν και την ετυχία που μου χάρισες τρεις νύχτες.

Το παιδί μας πέθανε. Δεν το γνώρισες ποτέ. Ποτέ, ούτε σε μία φευγαλέα συνάντησι, το βλέμμα δεν έπεσε, τυχαία καν, σ' αυτό το μικρό λουλούδι που γεννήθηκε από σένα.

Από τότε που άποστραξα αυτό το παιδί, έμεινα κρυμμένη για πολύ καιρό από τ' αβλέμματά σου. Η φλογερή μου αγάπη για σένα, είχε γίνει πια λιγότερο οδυνηρή. Νομίζω μάλιστα, ότι δεν σ' αγαπώ πια τόσο παθητικά. Πάντως, η αγάπη μου δεν μ' έκανε πια να υποφέρω τόσο πολύ. Δεν ήθελα να μοιράσω τον εαυτό μου σε σένα και το παιδί μου. Γι' αυτό λοιπόν θυσιάστηκα, όχι σε σένα, που ήσσουν ευνυχισμένος και ζούσφερος μακριά μου ξέννοιστος, μ' σ' αυτό το παιδί, που είχε την ανάγκη μου, που έπρεπε να το θρέψω, που μπορούσα να το πάρω στην αγκαλιά μου και να το γεμίσω απ' τ' αφιλιά μου.

Ήμουν σάν λυρωμένη πια απ' τη σύγχυση, με την οποία είχες γεμίσει την ψυχή μου, μου φρανόταν πώς είχα ξεφύγει απ' την κακή μου μοίρα, πώς είχα σωθεί τέλος μ' αυτό το παιδί που ήσσουν εσύ ο ίδιος και που ήσαν δικό μου. Γι' αυτό, σπάνια, πολύ σπάνια τώρα, το λάθος μου μ' έσπρωχνε ως το σπύτι σου. Μονάχα ένα πράγμα έβανα πια για σένα. Την ήμερα των γενεθλίων σου, σου έστειλα ταχτικά ένα μπουκέτο λευκά τριαντάφυλλα, ακριβώς όμοια μ' εκείνα που μου προσέφερες μετά την πρώτη νύχτα που προσάμασε μαζί.

Αναρωτήθηκες ποτέ, μέσα σ' α δέκα-έντενα χρόνια που πέρασαν από τότε, ποιός τάχα σου έστειλε τα λουλούδια αυτά; Θυμήθηκες τάχα εκείνη, στην οποία μία φορά προσέφερες όμοια τριαντάφυλλα; Το άγνωσ κι' αλλοίμονο, δεν θα το μάθω ποτέ.

Δεν εγνώρισες ποτέ το φτωχό μας παιδί. Σήμερα τ' έχω με τον εαυτό μου, που σου το έβρινα από τ' αμάτια σου, γιατί θα το αγαπούσες...

Ποτέ δεν το γνώρισες το φτωχό μας παιδί, ποτέ δεν το είδες να χαμογελά, όταν ανασήκωνε ελαφρά τ' αβλέμματά του και τ' αμάτια κι' έβρινα μάτια του — τ' αμάτια σου — έβριχαν σε μένα, στον κόσμο όλόκληρο, το λαμπρό και πρόσχαρο φως τους.

Α! Ήταν τόσο χαρούμενο, τόσο γοητευτικό. Όλη η δική σου χάρις καθοφρετιζόταν επάνω του. Έπί ώρες όλόκληρες, μπορούσες να διασπεράδεις τρελλά μ' ένα πράγμα, όπως σου άρεσει εσένα να παίζεις με τή ζωή. Έπειτα ξαναγιγνόταν έξωρα σοβαρό και καθόταν ανάμεσα σ' α βιβλία του, σ' αλογισμένο βαθιά, σάν εσένα.

Και όσο, μεγαλώνοντας, σου έμοιαζε, τόσο περισσότερο τ' αγαπούσα.

Μάθαινε τα πάντα και φλυαρούσε τα γαλλικά σάν μ' α μικρή κόσσα. Τα τετράδιά του ήσαν π' α καθαρά απ' δλων τ' α μικρών του συμμαθητών. Ήταν χαριτωμένο, κομψό μέσα σ' α μαύρο του βελουδένο φόρεμα ή μέσα σ' α λευκά ναντικά του ρουχα. Παντού όπου πήγαινε, ξεχώριζε ανάμεσα σ' άλλους. Όταν περνούσα μαζί του στην πλάζ του Γκραντό, ή κυρίες σταματούσαν και χάζιδαν τα μακριά του ξανθά μαλλιά. Όταν κατακλιόσσε επάνω σ' α μικρά έλκινθρα του Σήμερινγκ, όλοι γύριζαν και το κίπταζαν με θαυμασμό.

Ήταν τόσο όμορφο, τόσο λεπτό, τόσο εύχριστό! Όταν, κατά τον τελευταίο χρόνο, τον έβδλα έσωτερικό στο Λύκειο «Μαρία Θερεσίας, φρανόταν με το μαθητικό του κοστούμι και το μικρό του σπαθιά σάν νεαρός ακλόουθος του δεκάτου ογδούου αιώνας. Τώρα δεν φορούε τίποτε άλλο το φτωχό μου παιδί, σ' αφορισμένο καθώς βριόκεται μπροστά μου, πελιούδι και με τ' α χέρια του σταυρωμένα, έκτός από το λευκό του πουκαμισιά.

Μά θα θέλησες ίσως να μάθεις πώς μπόρεσα να το μεγαλώσω έτσι μέσα στην πολυτέλεια, πώς μπόρεσα να του έξεσφαλίσω μ' α ζωή, που μόνο τα παιδιά τής αριστοκρατίας μπορούν να την απολαύσουν. Άκουσε, πολυαγαπημένο μου. Αυτό που θα σου π' α, θα σου το π' α χωρίς ντροπή, μ' α, σε ίκετεύω, μ' α τρομάξεις. Πολυαγαπημένο μου, πουλήθηκα... Δεν έβρινα πάντως γυναίκα του δρόμου, μ' α πουλήθηκα... Είχα πλούσιους φίλους, γενναϊόδωρους θαυμαστές. Στην αρχή τους ανάζητησα εγώ, μ' α κατούν αρχισαν να μ' αναζητούν εκείνοι, γιατί — το πρόσφερες ποτέ σου; — ήμουν πολύ όμορφα. Κάθε άντρας που γνώριζα, μ' αγαπούσε. Όλοι μ' ευγνωμονούσαν, όλοι αφοσιονόντουσαν σε μένα, όλοι με λάτρειαν, — όλοι, έκτός από σένα, ναι, έκτός από σένα μόνο, ό πολυαγαπημένο μου!

Με περιφρονείς τώρα που σου φανερώσα, ότι πουλήθηκα; Όχι, το ξέρω, δεν με περιφρονείς. Ξέρω π' α τα καταλαβαίνεις όλα και καταλαβαίνεις επίσης π' α, κι' αν έβανα, τόκανα για το παιδί σου. Γνώρισα σ' α Μαιευτήριο όλη τη φτώχεια τής φτώχειας. Έμεινα, ότι σ' αυτό τον κόσμο ο φτωχός είνε πάντοτε το θύμα, είνε ο άνθρωπος που τον έξευτελίζουν και τον ποδοπατούν σε κάθε στιγμή. Δεν ήθελα λοιπόν για κανένα λόγο το παιδί σου, το παιδί σου που έλαμπε από όμορφα, να μεγαλώω μέσα σε ύποπεια, να διατραφή με την έπιστοιότητα των χροάτων ανθρώπων του δρόμου, να μαραθθί μέσα σ' ατον άποτυχιτικό αέρα ενός δοματίου, σ' α όποιο δεν θάμτανε ποτέ ο ήλιος.

Έπρεπε το πάλλεινω και άσπιλο κορμιά του να μ' α φορέση βρομισμένα και ξεσκισμένα ρουχα, έπρεπε να μ' α πεινόση, έπρεπε να γνωρίση όλες τις χαρές και τις απολαύσεις τής ζωής. Έπρεπε τέλος το παιδί σου να μεγαλώση σάν αργοντόπουλο, ανάλογα π' α τή σειρά του πατέρα του.

Απότ' είν' ο λόγος, ο μόνος λόγος, για τον όποιο πουλήθηκα. Αυτό όμως δεν άποτελούσε θυσία για μένα, γιατί δ.τι οι άνθρωποι λένε τιμή και άτιμία, δεν ύπάρχει σ' α μάτια μου. Άφο' εκείνος σ' ατον όποιο άντρα, δεν μ' αγαπούσε, τί μ' ενδιέφερε τί μπορούσε να κινή το κορμιά μου; Τ' α χάρδια των φίλων μου, ακόμα και τ' α πιο βαθειά πάθη τους, δεν άγγιζαν την καρδιά μου, αν και τους περισσότεροσ άπ' ατούς τους έκτιμούσα. Συχνά μάλιστα, βλέποντας τή χωρική έλιόδα άγάθη τους για μένα, έννοιωθα τόν εαυτό μου να κλονίζεται από οίκτο, γιατί θυμίζον τή δική σου ανέλιψη άγάπη.

Όλοι όσους γνώρισα, ήσαν καλοί για μένα, όλοι με περιέβαλαν με κάθε φροντίδα. Ένας κόμης τής Αλλής πρό πάντων, χήρος και ήλικιωμένος, σανάτεψε τ' α πόδια του, χτυπώντας διάφορες πόρτες να μ' α γίνη δεκτό σ' α αριστοκρατικό λύκειο τής Μαρίας Θερεσίας ένα παιδί χωρίς πατέρα, το παιδί σου.

Ο άρχοντας αυτός μ' αγαπούσε πατρικά. Τρεις — τέσσερες φορές μάλιστα με ζήτησε σε γάμο. Σήμερα θα ήμουν κόμισσα, δέσποινα ενός παραμυθένιου πύργου σ' α Τουρόλο. Δεν θα είχα φροντίδες, γιατί το παιδί μου θάβρισκε ένα πατέρα τριπρόσ που θα το λάτρεινε, κι' εγώ ένα εύχομο ευγενικό, λεπτό και αγαθότατο. Δεν δέχτηκα όμως τήν πρότασί του, αν και έπέμενε πολύ κι' η άνησι μου τόν πλήγωνα κατάκαρδα.

Έβανα ίσως μ' α τρέλλα, γιατί θα ζούσα τώρα ήσυχη, άποτραδημένη σ' ατον πύργο του κόμης κι' έζοντασ μαζί μου το παιδί μου, αυτό το λατρεμένο παιδί, που το βλέπω τώρα νεκρό μπροστά μου.

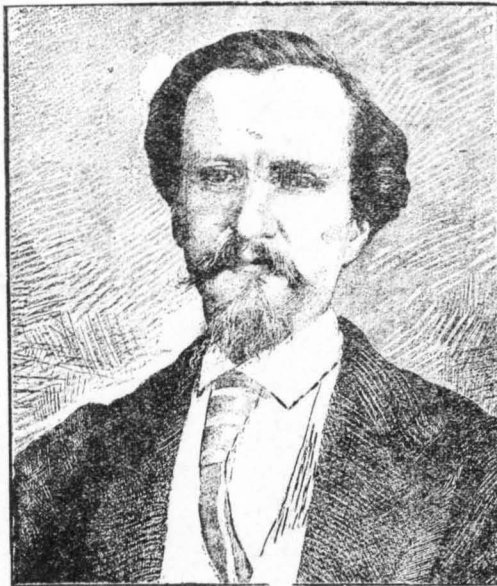
Μά γιατί να μ' α σου το όμολογήσω; Δεν ήθελα να δεθώ με το γάμο. Ήθελα να είμαι σε κάθε στιγμή στη διάθεση σου. Σ' α τρία-βαθα τής καρδιάς μου, μέσα σ' α βάθος του ύπνουειδήτου, έτρεφα πάντοτε το γλυκό παιδιάτικό όνειρο, ότι ίσως θα με προσκαλούσες άκόμα μ' α φορά κοντά σου, έστω και για μ' α ώρα. Και γ' α αυτή τήν ώρα άπέφρασα τ' α πάντα, γιατί ήθελα να είμαι έτοιμη να πετάξω κοντά σου στην πρώτη σου πρόσκληση. Μήπως όλη μου τή ζωή, από τότε που άρχισα να νοιώθω τόν κόσμο, δεν ήταν μ' α άναμονή, ή άναμονή τής αγάπης σου;

Και ή ώρα αυτή ήρθε καλύτερα πραγματικά. Δεν έξερεις όμως ποτέ. Οίτε το ύπομιάζασι καν, πολυαγαπημένο μου, γιατί, ούτε εκείνη τήν ώρα μ' αναγνώρισες — ποτέ, ποτέ, ποτέ δεν μ' αναγνώρισες. Ναι, πολλές φορές σε είχα συναντήσει σ' α θέατρα, σ' α κονσέρτα, σ' α Πράτερο, σ' α δρόμο. Κάθε φορά ή καρδιά μου σκρτούσε που σ' έβλεπα, μ' α κάθε φορά περνούσες χωρίς να με δης, χωρίς να μ' αναγνωρίσες.

Έξωτερικός βέβαια, είχα γίνει έντελώς διαφορετική. Τό δευλό κορίτσι είχε γίνει τώρα μ' α γυναίκα, μ' α όμορφα γυναίκα, όπως έβανα, ντυμένη με ύπέροχες τουαλέτες και περιστοιχημένη από θαυμαστές. Π' α θα μπορούσες να ύπομιασθής σε μένα τή δειλή κοπέλλα που είχες δει σ' α νυχτερινό φ' ας τ' α δοματίου σου;

(Ακολουθεί)

□ □ □ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □ □ □

Ο περίφημος Έταλός δραματογράφος Παύλος Γιακομέτι.